

Καθηγητῆς Ἀναρέας Θεοδώρον (†)

Ὁ ἀντι-οικονομικιστῆς, ὁ ἀντι-παπικός
(1922-2004)

10. «Τί γίνεται μέ τὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν;»*

*Τοῦ Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου
Ἀνδρέου Θεοδώρου (†)*

[...]

Η οἰκουμενιστικὴ ἀλλοίωση ἐπικεντρώνεται κυρίως στὴν ἐκκλησιολογία. Αὐτὸ ἦταν αὐτονόητο νὰ συμβεῖ, γιατί στὴν παμπροτεσταντικὴ αὐτὴ κίνηση δὲν ὑπάρχει κᾶν ἐκκλησιολογία.

Τὰ ἑτερόδοξα προτεσταντικὰ σώματα τῆς Δύσεως δὲν ἀνήκουν οὐσιαστικὰ στὴ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ ἱεροῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, στὴν ὁρατὴ Ἐκκλησία ποὺ ἴδρυσε ὁ Κύριος ἐπὶ τῆς γῆς στὸ ἓνα θεανδρικό Του πρόσωπο καὶ τὴν στήριξε στὸ θεμέλιο τῶν Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν (Ἐφ. β΄ 20).

Οἱ Προτεστάντες δὲν δέχονται τὴν Ἐκκλησία αὐτή, ἀλλὰ μιὰ ἀόρατη καὶ ἀκαθόριστη Ἐκκλησία, τὴν ὁποία δημιουργεῖ στὶς καρδιές τῶν πιστῶν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, μιὰ Ἐκκλησία ὀμιχλώδη καὶ ἐλαστικὴ, στὴν ὁποία μποροῦν νὰ στεγασθοῦν οἱ πάντες, καὶ αὐτοὶ ἀκόμη ποὺ ἐξέπεσαν τῆς Καθολικῆς Πίστεως καὶ Ἀληθείας.

Εἶναι κοινὸς πλέον τόπος ὅτι ἡ σπονδυλικὴ στήλη τῆς προτεσταντικῆς ἐκκλησιολογίας εἶναι ἡ διαβόητη Θεωρία τῶν Κλάδων (Branch Theory), μιὰ ἐξυπνη θεωρία (ἀγγλικανικῆς προελεύσεως), ποὺ προσπαθεῖ μὲ τρόπο ταχυδακτυλογικὸ νὰ ἐντάξει τὸν Προτεσταντισμὸ στὸ χῶρο τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐκεῖνος ἀποκόπηκε διὰ τῆς Διαμαρτυρήσεως.

[...]

Καὶ αὐτὰ μὲν σὲ γενικὲς γραμμὲς ὡς πρὸς τὴν ἐκκλησιολογικὴ φυσιογνωμία τοῦ Προτεσταντισμοῦ. Οἱ ἄνθρωποι αὐτὰ ἔμαθαν,

αὐτὰ δέχονται καὶ αὐτὰ πιστεύουν. Δικαίωμά τους.

Νὰ ἐρωτοτροποῦν ὅμως μὲ ὀρισμένες ἀπὸ τὶς ἰδέες αὐτὲς ὀρθόδοξοι - καὶ μάλιστα θεολόγοι καὶ ἱεράρχες - πάει πολύ. Εἶναι κάτι τὸ τερατῶδες καὶ ἀνεπίτρεπτο.

Ἔτσι, μὲ πόνο ψυχῆς βλέπουμε στὶς μέρες μας ὀρθόδοξους ἱεράρχες καὶ θεολόγους (κυρίως τοῦ κλίματος τῆς διασπορᾶς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου) ν' ἀρνοῦνται, μὲ διάφορα θεολογικὰ τεχνάσματα (ὅπως ἡ Βαπτισματικὴ Θεολογία), τὴν καθολικότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐνστερνιζόμενοι τὴν περὶ Κλάδων θεωρία τῆς βασικῆς προτεσταντικῆς ἀρχῆς· ὅτι δηλαδὴ ἡ Ὁρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία δὲν ταυτίζεται μὲ τὴν Ἐκκλησία ποὺ ἴδρυσε ὁ Χριστός, ἢ, καλύτερα, ὅτι καὶ οἱ ἑτερόδοξοι Ἐκκλησίες ἐντάσσονται ἰσότημα στὸ κανονικὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἄσχετα ἂν εἶναι βουτηγμένες στὴν αἵρεση καὶ τὴν πλάνη.

Ἔτσι, ἀπολέσαντες καὶ τὴν ἔννοια τῆς αἰρέσεως, ὡς ἀναίρεσης τῆς θείας ἀλήθειας καὶ ἀποκοπῆς ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀρνοῦνται ν' ἀκολουθήσουν στὰ ἴχνη τῆς μακραίωνης ὀρθόδοξης ὁμολογιακῆς αὐτοσυνειδησίας.

[...]

Εκείνο ὅμως ποὺ κατ' ἐξοχὴν πρέπει νὰ ἐμπνέει ἀνησυχία στοὺς κόλπους τῶν Ὁρθοδόξων τῶν μετεχόντων στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνηση εἶναι τὰ ἀνεπίτρεπτα ἀνοίγματα τοῦ Συμβουλίου στὰ κοινωνικά, πολιτικά καὶ θρησκευτικὰ φαινόμενα τῆς ἐποχῆς, τὰ ὁποῖα ἀλλοιώνουν τὸν ἀρχικὸ χαρακτήρα του καὶ φθείρουν τοὺς σκοπούς του.

Αὐτὸ φυσικὰ δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐκπλήσσει. Εἶναι ἀπὸ μιὰ μεριὰ ἡ φυσιολογικὴ κατάληξη τοῦ προτεσταντικοῦ φιλελευθερισμοῦ τοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς πολυσυλλεκτικότητός του, ποὺ στηρίζεται στὴ χαλαρότητα τῆς ἐκκλησιολογικῆς καὶ πνευματικῆς του ὑφῆς, ποὺ τὸ μετέτρεψαν σὲ χοάνη ὅπου συμφύρονται ἰδέες καὶ πρακτικὲς ἀλλοπρόσαλλες, καμιά φορὰ δὲ καὶ ἀντιχριστιανικές!

[...]

Πέρα ὅμως ἀπ' αὐτά, τὸ πιὸ ἀνησυχητικὸ εἶναι τὸ σύγχρονο πανθρησκευτικὸ ἀνοίγμα τοῦ Συμβουλίου, τὸ ὁποῖον ἀπειλεῖ νὰ ὑποσκάψει τὰ θεμέλιά του καὶ νὰ τὸ μετατρέψει σὲ «Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Θρησκειῶν» (**World Council of Religions**).

Πρὸς ἓνα τέτοιο κατασκεῦασμα σύρεται σιγά - σιγά ὁ σύγχρονος οἰκουμενισμός.

Συνέδρια καὶ συμπροσευχὲς χριστιανῶν μετὰ ἄλλοθρήσκων βρίσκονται σὲ ἡμερήσια διάταξη. Ἡ ἰδιαιτερότητα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας τείνει βαθμηδὸν ν' ἀφανιστεῖ. Τὰ ἀγιοπατερικὰ χριστιανικὰ βιώματα ἐξισώνονται μὲ τὰ βιώματα τῶν ἄλλοθρήσκων. Ὁ Μωάμεθ τοποθετεῖται στὸ αὐτὸ ὕψος μὲ τὸ Χριστὸ (αὐτὸ ὁμολογεῖται δυστυχῶς ἀπὸ ὑψηλὰ ὀρθόδοξα χεῖλη!). Ἡ διαχωριστικὴ γραμμὴ μεταξὺ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῶν ἄλλων θρησκειῶν ἐπικίνδυνα ἀμβλύνεται.

[...]

Ο προτεσταντικὸς χριστιανισμὸς, ποὺ ἀσφυκτικὰ δεσπόζει στὸ ΠΣΕ, μέσα στὴν ἀλλόκοτη πανθηρσκευτικὴ χοιρὰ τείνει δυστυχῶς νὰ χάσει τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ του γνωρίσματα, νὰ ἀλλοιώσει τὴ φυσιογνωμία του καὶ ν' ἀφανιστεῖ!

Καὶ κάτι ἄλλο πρέπει ἰδιαίτερα νὰ τονιστεῖ στὴ συνάφεια αὐτῆ ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ. Μέσα στὸν ἄκρατο συγκρητισμὸ τῆς οἰκουμενιστικῆς συγχύσεως, δὲν εἶναι δύσκολο νὰ διαπιστώσει κανεὶς τὴ συγγένεια τῶν τάσεων τοῦ ΠΣΕ μὲ τὶς τάσεις τῆς «*Νέας Ἐποχῆς*», ποὺ τελευταῖα μὲ μεσσιανικὸ ἐνθουσιασμὸ ἐξαπλώνεται ραγδαίωτα στὸν κόσμο.

Εἶναι δὲ ἡ *Νέα Ἐποχὴ* τὸ πολυπρόσωπο Κίνημα ποὺ ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Ἀμερική, τὸ ὁποῖο, μὲ πλοῦσια οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ ὑποστήριξη, στοχεύει σὲ μιὰ παγκόσμια κυριαρχία, μιὰ παγκόσμια κυβέρνηση, τάξη καὶ θρησκεία.

Κατὰ τὸ Κίνημα, ὅλες οἱ θρησκείες ὁδηγοῦν, ἀπὸ διαφόρους δρόμους ἢ κάθε μιά, στὸν ἴδιο σκοπὸ. Εἶναι πνευματικὲς παραδόσεις σεβαστές, ποὺ πρέπει νὰ ἐνοποιηθοῦν σὲ μιὰ παγκόσμια θρησκεία.

Νὰ ἔχουμε ἄραγε ἐδῶ τὴν ἐσχατολογικὴ κοίτη τοῦ Ἀντιχρίστου; Τέλος, κι ὄχι λιγότερο σημαντικό, εἶναι τὸ ἄνοιγμα τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν στὸ σύγχρονο φεμινιστικὸ κίνημα.

Οἱ φεμινίστριες, μὲ τὸν οἶστρο καὶ τὴ μαχητικότητα ποὺ τὶς διακρίνουν, ἄρχισαν νὰ εἰσβάλλουν ἀκάθεκτες στὸ ΠΣΕ, καί, ἀντιστάσεως μὴ οὔσης, ἀσκοῦν πιέσεις στά προγράμματά του, ζητώντας ὑποστήριξη στοὺς ἀγῶνες καὶ τὶς τάσεις τους.

Καὶ δὲν πρόκειται ἀπλῶς περὶ τῆς διαβόητης *χειροτονίας* τῶν γυναικῶν. Τὸ ζήτημα αὐτὸ, ἐγγενὲς στὴν προτεσταντικὴ ἐκκλησιο-

λογία, τὴν ἀρνούμενη τὸ μυστηριακὸ χαρακτήρα τῆς ἱερωσύνης, δὲν ἔχει καὶ τόσο μεγάλη σημασία. Ἀντίθετα, σημασία ἔχει γιὰ τὴν Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία, ἢ ὁποία θέλει νὰ φαίνεται καθολικὴ καὶ ἀποδέχεται ὡς μυστήριον τὴν ἱερωσύνη, κατὰ τρόπο ὅμως ἀνακόλουθο, ποὺ σωρεύει πιεστικὰ προβλήματα στὴ σχέση της μὲ τὶς ἄλλες καθολικὲς Ἐκκλησίες.

Τὸ ἄνοιγμα πάει βαθύτερα, μὲ παραμέτρους ποὺ μποροῦν νὰ ὑποσκάψουν αὐτὲς τὶς βάσεις τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

[...]

Καὶ αὐτὰ μὲν γενικὰ γιὰ τὸν Προτεσταντισμό.

Ἀπὸ τὴν ἐδῶ μεριά ὅμως ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι τί κάνουμε;

Δὲν νομίζω ὅτι ὑπάρχει κανένας μεταξὺ μας, ὁ ὁποῖος νὰ πιστεύει ὅτι οἱ καταστατικὲς ἀρχὲς ποὺ διεκήρυξε μὲ τὰ Διαγγέλματά του (1920-1952) τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο σχετικὰ μὲ τὴ συμμετοχὴ μας στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνηση, διατηρήθηκαν ἀνέπαφες στὴ διαδρομὴ τῆς κινήσεως αὐτῆς.

Στὸ πρόσφατο παρελθὸν καὶ στὶς μέρες μας εἴμαστε μάρτυρες τοῦ θλιβεροῦ φαινομένου ἐνὸς νοσηροῦ *οἰκουμενισμοῦ*, στὸν ὁποῖο μετεξελίκτηκε ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνηση, στὸν ὁποῖο κακοποιοῦνται βάνουσα οἱ ἐκκλησιολογικὲς βάσεις τῆς Ὁρθοδοξίας.

Παρασυρόμαστε σ' ἓνα θολὸ ρεῦμα δογματικοῦ μινιμαλισμοῦ καὶ συγκρητισμοῦ.

Στὸ ΠΣΕ, ποὺ ἴσως ἀφελῶς νὰ νομίζει ὅτι εἶναι ἓνα εἶδος ὑπερεκκλησίας, ἢ Ὁρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία φέρεται σὰν ἓνα κομμάτι Ἐκκλησίας ἰσόκυρο καὶ ἰσότιμο μὲ τὶς αἰρετικὲς παραφυάδες τοῦ Προτεσταντισμοῦ, σύμφωνα μὲ τὴ διαβόητη θεωρία περὶ Κλάδων.

Στὰ φαινόμενα αὐτὰ οἱ οἰκουμενιστὲς συνευδοκοῦν. Ἡ προτεσταντικὴ αἵρεση δὲν φαίνεται νὰ τοὺς ἐνοχλεῖ. Συμπροσεύχονται μὲ τοὺς αἰρετικούς, ἄσχετα ἂν μὲ αὐτὸ καταπατοῦν τοὺς ἱεροὺς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἐπὶ τοῦτον ὅμως καὶ χειρότερα. Οἱ Ὁρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι οἱ μετέχοντες στὰ συνέδρια τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀναγκάζονται νὰ συμμετέχουν σὲ ἐκδηλώσεις καὶ πρακτικὲς φρικιαστικὲς. Νὰ συμφύρονται στὴν πανθηρσοικιακὴ χοάνη, στὴν ὁποία πυρετωδῶς ἀνοίγονται οἱ Προτεστάντες.

Καὶ ἂν μὲν αὐτὸ στοχεύει στὴν ἀλληλογνωριμία καὶ τὴν ἐπίλυση τῶν προβλημάτων τῶν λαῶν σὲ βάση οἰκουμενική, ἔχει καλῶς.

Δυστυχῶς ὅμως τὰ ἀνοίγματα αὐτὰ ἔχουν χαρακτήρα βαθύτερο. Τὰ ποικίλα θρησκευόμενα τοποθετοῦνται, ἀπὸ ἄποψη οὐσίας καὶ σκοπῶν, στὴν ἴδια βάση μὲ τὸν Χριστιανισμό, τοῦ ὁποῦ κινδυνεύει νὰ καταλυθεῖ ἡ ἰδιομορφία, ὡς τῆς μόνης ἐξ ἀποκαλύψεως θείας θρησκείας, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ σώσει τὸν κόσμο.

Ἄφήνουμε δὲ τὸ ἄκρατο φεμινιστικὸ πνεῦμα, ποὺ ἄρχισε νὰ πνέει ἄγρια στοὺς κόλπους τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, τὸ ὁποῖο ἀπειλεῖ νὰ παρασύρει τὰ πάντα!

Μετὰ ἀπ' ὅλα αὐτά, γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: σὲ τί χρησιμεύει πλέον ἡ συμμετοχή μας στὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν;

(*) Περιοδ. «**Ὁρθόδοξη Μαρτυρία**» Κύπρου, ἀριθ. 46/*Ἀνοιξη-Καλοκαίρι 1995, σελ. 44-53.